

Σε μια ταραγμένη εποχή, στην οποία επιπροσθέτως επικρατεί, αν όχι κυριαρχεί, μια ιδιαίτερα θολή εικόνα περί της αντικειμενικότητας της ειδησεογραφίας, γίνεται δύσκολο όσο και απαραίτητο ένας υπεύθυνος πολίτης να μπορέσει να αντιληφτεί τα γεγονότα με μια σχετική ακρίβεια. Ειδικά σε περιπτώσεις ένοπλης εμπλοκής μεγάλης κλίμακας. Σε αυτές τις συνθήκες, η μη πληροφόρηση είναι λιγότερο επικίνδυνη από την παραποιημένη πληροφόρηση.

Εκατομμύρια πολίτες του κόσμου μέσα στους αιώνες φανατίστηκαν και ακολούθως θυματοποιήθηκαν, επειδή πίστεψαν και ακολούθησαν σενάρια, γεγονότα και συνθήκες που δεν υφίσταντο. Το να πιστεύει κάποιος, λόγου χάριν, ως προτεστάντης, ό,τι ο καθολικός γείτονάς του είναι πράκτορας της Ρώμης και οφείλει να τον εκδιώξει αν όχι να τον εξολοθρεύσει, ή ένας Μουσουλμάνος να έχει βαθιά πίστη ότι φορώντας γιλέκο με εκρηκτικά και σπέρνοντας τον θάνατο σε μια πολυσύχναστη πλατεία θα του εξασφαλίσει την αιώνια ζωή ανάμεσα από ποταμούς μελιού, βουνά ρυζιού και αναρίθμητες παρθένες, αποδεικνύει πως πέρα από το διαζύγιο με τη λογική, έχει μεταβληθεί σε αντικείμενο.

Η εξονυχιστική έρευνα του Patrick Radden Keefe που έγινε βιβλίο με τίτλο «Μην πεις λέξη» (Say nothing) διηγείται την κρυφή ιστορία του Ι.Ρ.Α. την βία, την προδοσία στην Β. Ιρλανδία και το ντοκυμαντέρ «800 μέτρα» του Elías León Siminiani όπου αποκαλύπτεται πως μια παρέα φυσιολογικών νεαρών μετατρέπεται σε ομάδα αποφασισμένη να ζωστούν με εκρηκτικά, πέρα από σπουδαίες δουλειές αποτελούν ακλόνητες αποδείξεις όπου ο τυφλός φανατισμός και η κακοποιημένη πίστη γεννούν αχαλίνωτη βία.

Δεν βρίσκεται η πίστη στο εδώλιο, η οποία στο φινάλε συχνά μπορεί να βοηθήσει. Είτε πιστεύεις ότι η γονυκλισία σε ορθόδοξο άγιο θα σου γιατρέψει πληγές, είτε πιστεύεις πως η προσευχή σε οποιοδήποτε άλλο θρησκευτικό σύστημα θα σου χαρίσει δύναμη. Το φίλτρο του φανατισμού είναι που καταστρέφει. Αν, δηλαδή, πειστείς ότι η δική σου θρησκεία είναι η γνήσια, η σωστή και όλες οι άλλες πρέπει να υποταχθούν ή ακόμα καλύτερα να σβήσουν. Ακριβώς το ίδιο ισχύει και με τις αθλητικές ομάδες. Συχνά και με τα πολιτικά κόμματα. Εκεί το φαινόμενο αποκαλείται πόλωση.

Ορδές φανατισμένων είναι έτοιμες να βαιοπραγήσουν μέχρι ανθρωποκτονίας, απολύτως πεπεισμένες ότι οι απέναντι είναι σκουλήκια, σκουπίδια, υπάνθρωποι ή απειλή. Ενώ δεν απαιτείται υψηλή νοητική ικανότητα προκειμένου να αντισταθείς σε όλα αυτά, τελικά όλο και περισσότερα άτομα στον πλανήτη γλιστρούν σε μια παράλογη βία, υπηρετώντας κάποιο είδος φανατικής πίστης. Ο κοινωνικός αποκλεισμός, οι οικονομικές συνθήκες, η ανάγκη να ανήκεις κάπου, η έλλειψη παιδείας είναι πιθανές εξηγήσεις.

Η απουσία κάθε είδους φανατισμού, καθόλου δεν αποκλείει την συναισθηματική προσέγγιση της ζωής. Δεν «γερμανοποιήσαι» επειδή δεν πήγες να λιντσάρεις την φερομένη ως δολοφόνο στην Πάτρα. Αν η γυναίκα έχει όντως δολοφονήσει την/τις θυγατέρα/τες της, πράγμα που διαφαίνεται από το προανακριτικό υλικό, δεν καταλαβαίνει από τέτοια πίεση. Μπορεί κιόλας να το απολαμβάνει. Αν όμως δεν έχει διαπράξει φόνο;

Εξάλλου στις μύριες όσες περιπτώσεις, όπου οι «διαλεκτοί λευκοί» λιντσάρizan «βρωμιάρηδες μαύρους» στις Η.Π.Α. μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα ήταν πεπεισμένοι πως το δίκιο ήταν με το μέρος τους και ορθώς το έπρατταν. Εννοείται πως η πράξη είχε κηρυχτεί παράνομη, αλλά ουσιαστικά κανείς δεν καταδικάστηκε για αυτήν.

Βεβαίως υπάρχουν περιπτώσεις όπου η βία δείχνει να είναι μονόδρομος. Πιστεύει κανείς ότι αν πήγαινε ο νεαρός δικηγόρος Φιδέλ Κάστρο στον μεσήλικα πρόεδρο Φουλχένσιο Μπατίστα και του έλεγε *«Σενιόρ Πρεσιντέντε σταματήστε, πορ φαβόρ, τη διαφθορά και κοιτάξτε την πατρίδα μας* » θα ακουγόταν;

Σε ατομικό επίπεδο, η βία και πολύ περισσότερο η ανθρωποκτονία δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή σε καμία περίπτωση, από κάποιο επίπεδο πολιτισμού και πάνω που υποτίθεται ότι διέπει την ανθρωπότητα του 21ου αιώνα. Ωστόσο υπάρχουν στιγμές όπου η φιλοσοφία μιας ζωής, αλλά και η ίδια η ζωή σε σπρώχνει στο σκοτεινό μονοπάτι. Περίπτωση τέτοιας μελέτης, είναι ο Άκης Πάνου. Διότι δολοφόνος ήταν. Εγκληματίας όμως ήταν;

Επίσης από τα εκατοντάδες θύματα των αδυσώπητα βασανισθέντων στη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας '67 - '74, η λέξη αδυσώπητα διότι άλλο πράγμα να φας ένα χαστούκι να ακούσεις ένα μπινελίκι, και άλλο να βάζουν στην ουρήθρα σου πυρακτωμένες καρφίτσες, από όλους αυτούς λοιπόν, κανείς δεν πήρε εκδίκηση για αυτά τα δεινά, δολοφονώντας τούς ατιμώρητους, από την θεσμική δικαιοσύνη, βασανιστές. Αντίθετα, το 45άρι για το φόνο του βασανιστή της χούντας τον Δεκέμβριο του '76, το όπλισε, κατά πως φαίνεται, μη βασανισθείς.

Είναι λεπτό και απροσδιόριστο το σημείο που ο άνθρωπος αποφασίζει να γίνει φονιάς. Ή δεν αποφασίζει, ενώ του έχουν πλουσιοπάροχα δοθεί οι αφορμές. Σε κάθε περίπτωση, η φανατική πίστη και η στρεβλή θεώρηση της πραγματικότητας είναι εκείνα που πυροδοτούν κάθε βία. Οι τρέχουσες συνθήκες φροντίζουν να υπάρχουν παντού. Γιατί άραγε;